

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1823/2021
26.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Поповић Радулашки, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Александра Вучковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4082/20 од 10.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4082/20 од 10.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 553/14 од 09.03.2020. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиљи солидарно исплате износ од 130.000 евра са каматом по стопи прописаној Законом о затезној камати од 01.03.2012. године до исплате, у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да солидарно тужиљи накнаде трошкове поступка у износу од 486.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4082/20 од 10.12.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда садржана у делу става првог изреке, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиље за исплату камате на износ од 10.000 евра за период од 01.03.2012. године до 31.10.2013. године и на износ од 120.000 евра за период од 01.03.2012. године до 31.12.2013. године. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснова жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, као и у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност другостепене пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је дугогодишња породична пријатељица са туженом, чији су очеви двадесет година радили заједно и били блиски, због чега је туженој и њеном супругу ВВ, такође туженом, по основу усменог уговора о зајму дана 01.03.2010. године тужила позајмила износ од 150.000 евра, уз договор да позајмљени новац врате до 01.03.2011. године. Туженима је новац био потребан за отварање и опремање кафе-посластичарнице у коју сврху су 05.01.2009. године регистровани Привредно друштво за ... које је 20.01.2009. године узело у закуп локал у ... и пословало као кафе-посластичарница до 02.02.2011. године, када је престало да обавља делатност. Враћање зајма тужени су гарантовали непокретностима које су поседовали у ... и у Новац за позајмицу тужила је обезбедила продајом непокретности за коју јој је у јуну 2009. године на девизни рачун уплаћено 108.889,50 евра, од ког новца је тужила подигла 102.195 евра, а преостали износ тужила је дала туженима од своје уштеђевине. Дана 01.03.2010. године сав новац у апоенима од по 500 евра тужила је са сестром, сведоком ГГ избројала, спаковала у розе коверту коју је ставила у тамну кесу и са сестром у пратњи сведока ДД однела у ресторан „...“ где су је за столом чекали тужилин супруг ЂЂ и тужени, где је тужила кесу са новцем предала туженој, док су пар столова даље седели сведоци ДД, иначе менаџер тог ресторана и ЕЕ, запослени у том ресторану. Како посао у кафићу, а ни пословање предузећа тужене није дало очекиване резултате, изостало је враћање зајма од стране тужених у уговореном року, па им је тужила рок продужила за још годину дана, односно до 01.03.2012. године. Како ни до тада нису вратили дуг и почели да избегавају тужилу, укључио се тужилин отац, сведок ЖЖ, коме су тужени дана 18.09.2012. године потписали изјаву да ће до 05.10.2012. године вратити први део дуга од 20.000 евра, а да ће динамику враћања накнадно уговорити. Како је изостала исплата ових 20.000 евра на инстистирање тужиле, тужена је у присуству туженог, тужилиног супруга и оца сачинила изјаву од 24.09.2013. године, коју су потписали она и тужени, обавезавши се да дуг од 150.000 евра врате у ратама и то 10.000 евра до 06.10.2013. године, 20.000 евра до 31.10.2013. године, а остатак од 120.000 евра до 31.12.2013. године. Након тога, тужени су исплатили тужили 20.000 евра у више наврата током 2013. и 2014. године, о чему су сачињаване признанице, док преостали дуг у износу од 130.000 евра нису вратили како је уговорено, до данас. Тужила је уз помоћ свог супруга, сестре и оца више пута безуспешно покушавала да од тужених поврати свој новац, ради чега је на позив ћерке тужених дана 14.06.2014. године интервенисала и полиција, пред којом тужени нису оспорили постојање дуга. У одговору на тужбу тужени су оспорили постојање дуга, затим га током поступка нису оспорили, већ само његову висину, тврдећи да од тужиле и њеног супруга нису позајмили 150.000 евра, већ 39.000 евра, од којих су вратили 20.000 евра, те да су обавези да врате још само 19.000 евра. Из потписане изјаве од 24.09.2013. године, коју је сачинила тужена, произлази да тужени дугују износ од 150.000 евра

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужене да тужиљи сходно одредби члана 557, 562. став 1. и 395. ЗОО, као солидарни дужници врате преостали износ од 130.000 евра, са каматом од 01.03.2012. године сходно члану 277. и 324. став 1. ЗОО од 01.03.2012. године.

Према становишту другостепеног суда, првостепени суд је за своју одлуку дао јасне и детаљне разлоге, које је у целисти прихватио и другостепени суд. Наиме, првостепени суд је правилно закључио да су тужени дужни тужиљи на позајмљени износ да плате камату, али је погрешно примењујући материјално право, камату досудио од 01.03.2012. године.

Одредбом члана 324. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да дужник долази у доцњу када не испуни обавезу у року одређеном за испуњење.

Како је у изјави од 24.09.2013. године уговорено враћање дуга, тако да износ од 10.000 евра буде враћен до 06.10.2013. године, 20.000 евра до 31.10.2013. године, а остатак од 120.000 евра до 31.12.2013. године, то тужиљи не може припадати камата од 01.03.2012. године, с обзиром на овако одређене рокове зајма. Ово због тога што од остатка дуга од 130.000 евра које тужени нису вратили, у доцњу су дошли за износ од 10.000 евра 01.11.2013. године, а за износ од 120.000 евра 01.01.2014. године, обзиром да је рок враћања био 31.12.2013. године, због чега је првостепена пресуда у делу одлуке о камати морала бити преиначена и захтев за камату на износ од 10.000 евра одбијен закључно са 31.10.2013. године, а за износ од 120.000 евра закључно са 31.12.2013. године.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су већ били правилно цењени од стране другостепеног суда. Такође, ревизијом се указује на погрешно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог.

Правилна је одлука нижестепених судова о накнади трошкова поступка, с обзиром да је донета сагласно одредби члана 153, 154. и 163. ЗПП и у складу са Тарифом о наградама и накнадама за трошкове за рад адвоката, Таксеном тарифом и Законом о судским таксама.

На основу изнетог, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић